

YMER
MINXHOZI

NASTRADINI NË JERUSALEM

satirë

8SH-77

M 78

Ymer
Minxhozi

NASTRADINI
NË
JERUSALEM

satirë

33967

SHTËPIA BOTUESE
«NAIM FRASHËRI»

MINISTRI I DREJTËSISË

E martë, ora 9

E para e dha alarmin sekretarja Azula. Ajo u fut me nxitim në zyrën e padronit të saj Ugo Eksi.

— O tmerr! E rrëmbyen Merin, zotëri!

— Cilën Meri, moj?

— Vajzën tuaj, zotëri!

— Kush?... Kur?...

— Tani njoftuan. Sapo doli në rrugë, dy njerëz me maska në fytyrë e futën në automobil dhe u zhdukën. Shërbyesja Dundo ka rënë pa ndjenja në trotuar. Bobo, të shkretët ne! Policinë, zotëri, njoftoni policinë!

Sekretares i merrej fryma dhe qe bërë dyllë e verdhë në fytyrë.

Eksi, i tronditur, u ngrit nga karrigia, mori telefonin dhe kërkoi shefin e policisë kriminale.

— Alo! Policia? Jam unë, Eksi. Po, po, ai vetë. Dua direkt shefin tuaj. S'është?! Ku djallin qenka?! Dëgjo këtu! Sapo më grabitën vajzën. Kush? Atë duhet ta dini ju. Si quhen grabitësit?!... Ç'thoni, more?!... Në djall vajtën, unë prandaj ju mora, se nuk e di kush janë e nga shkuan... Meri e quajnë, 8 vjeçe. Ju thashë një herë, sapo e grabitën. Me dadon e vet qe. Asgjë s'di. Nuk i kam unë listat e kriminelëve, atë i njihni ju...

Ai lëshoi receptorin dhe vajti u përplas në kolltuk.

— Këta janë maskarenj, më pyesin mua se kush qenë, nga ishin, ku shkuan.

Eksi gulçoi duke marrë frymë me zor. Koka i varej në gjoks dhe duart i dridheshin.

— Tonikun! — urdhëroi me gjysmë zëri.

Sekretarja i solli me të shpejtë paketën me pluhurin në ngjyrë të verdhë. Ndjeu se në rremba iu derdh një rrymë e vrullshme dhe gjaku i vërshoi në faqe. Po e merrte veten, se po bëhej i aftë të sulmonte, por hovin e tij e ndërpreu zilja e telefonit. Në anën tjetër dëgjohej një zë i ngjirur dhe i ndryshuar:

— Ti je gërdalla Ugo Eksi? Po? Dëgjo këtu dhe mos më ndërprit. Në qoftë se dëshiron ta shohësh edhe një herë të gjallë vajzën tënde, atëherë sonte, në orën njëzet e katër zero zero, kalo në autostradën numër tre, vetëm, natyrisht, dhe ndalo në kilometrin njëzet e katër. Në të djathtë është një reklamë e firmës «ESSO». Aty ke për të hedhur një çantë, nga ato të nxënësve të shkollave, me tre milionë dollarë në të. Do të

ecësh edhe dy kilometra dhe do të ndalosh te restoranti «Kënaqësia». Aty do ta gjesh vajzën tënde të dashur. Të paralajmëroj se, po njoftove policinë ose ndonjë person tjetër, Merin tënd nuk do ta shohësh kurrë më. Gudbaj!

Zëri, një zë i çjerrë, në anën tjetër të telefonit, u zhduk, ndërsa Ugo Eksi qëndroi edhe për disa çaste me receptorin te veshi, i ngrirë dhe pa ditur ç'të thoshte. Tre milionë! Bashkëpronari i gazetës më të madhe të vendit, bashkëpronari i kantierit të ndërtimit të anijeve dhe i dy uzinave për prodhimin e kuzhinëve, kandidat për guvernator në zgjedhjet e ardhshme, u dashka t'u bindet disa të panjohurve dhe të hedhë tre milionë në mes të rrugës, si hedhim një bisht cigareje. Lëshoi dorezën e telefonit mbi tryezë dhe vajti e u përplas përsëri në kolltuk. Doreza e telefonit lëshoi një krismë të thatë kur ra mbi xhamin e tryezës dhe sekretarja, që ishte larguar në dhomën përballë, u kthye e tmerruar, duke pandehur se pronari i saj ia hoqi vetes me revole.

— Ugo!

Eksi kishte mbyllur sytë. Duart i vareshin në të dyja anët e kolltukut. Tani atij i kishin ikur impulset që i dha paketa me pluhurin e verdhë dhe kishte rënë në atë gjendje që quhet as gjallë, as vdekur.

— Ugo!

— Tre milionë, Azula!

Këto fjalë ai i nxori me vështirësi dhe iu duk se dikush po e godiste në kokë.

— Kurajë, i dashur! Çdo gjë do të rregullohet. Meri do të kthehet përsëri.

— Tre milionë! — belbëzoi Eksi me buzët e zbardhura.

— Duhet vepruar shpejt, i dashur, nuk i dihet

kësaj pune, merr përsëri në telefon, kushedi,
— e këshilloi sekretarja.

Ugoja tani nuk dëgjonte asnjë fjalë.

E mërkurë, ora 2 e mëngjesit

Ugo Eksi u kthye në shtëpi bashkë me të bijën, Merin. Dadajo Dundo e priti atë në hyrjen e jashtme me ulërima. Përsëri fatkeqësi! Gjatë mungesës së tij, në shtëpi ishte futur një bandit me maskë dhe kishte rrëmbyer djalin gjashtëvjeçar, Luisin. Banditi kishte lënë këtë copë letër për zotin Ugo:

Gomarit me zile, Ugo Eksi! Mos kujto se u shpëtove thonjve të mi. Akoma kam punë me ty. Në qoftë se e do fort djalin tënd dhe dëshiron të të kthehet shëndoshë e mirë, sot në orën dy-mbëdhjetë të ditës kalo me automobil nëpër autostradën numër një, i vetëm, natyrisht, dhe në kilometrin pesëdhjetë e tre, pa e pakësuar shpejtësinë, do të hedhësh një valixhe të zezë me tre milionë dollarë brenda. Në kilometrin pesëdhjetë, fiks në orën trembëdhjetë, do të ndalosh për t'u furnizuar me benzinë. Aty do të gjesh edhe një veturë tjetër që do t'ju japë shenjë. Do të ecësh pas saj derisa të ndalet te një parullë e madhe «Shell». Aty bashkudhëtari do t'ju takojë me djalin. Paralajmërojmë se çdo gjë duhet të mbetet midis nesh. Po qe se vihet re lëvizja më e vogël e dyshimtë në vendet e caktuara, pasojat do të jenë siç i di vetë. Kaq. Gudbaj!

— Të njoftojmë policinë? — pyeti dadoja me zë të dridhur e duart të kryqëzuara në gjoks.

— Në djall me gjithë policinë! — gërthiti Eksi. — O perëndi! Përsëri tre milionë! Edhe vetë banka e Morganit po të isha... Po, këtij i

thonë falimentim, i thonë nënshtrim, i thonë fund!

Meri, që sapo ishte liruar nga banditët, ishte strukur te dadoja Dundo dhe s'po kuptonte se çfarë ndodhte. Eksi pa orën dhe thirri:

— Telefonin!

Sakaq shërbyesja solli telefonin nga salloni në dhomën e gjumit. Kordoni i gjatë e ndoqi pas si një gjarpër uji.

— Jo, nuk më duhet! Është tepër vonë...

Në orën dymbëdhjetë të ditës Eksi kaloi nëpër autostradën numër një, lëshoi valixhen me tre milion dollarët në kilometrin pesëdhjetë e tre, pa e pakësuar shpejtësinë e makinës, dhe fiks në orën trembëdhjetë u ndal në kilometrin pesëdhjetë. Gjithçka eci sipas grafikut dhe ai u kthye në shtëpi së bashku me djalin gjashtëvjeçar.

Pas një dite e një nate kaq të bujshme, u ul përsëri në kolltukun e tij të thellë të veshur me lëkurë ngjyrëkafe. Ai e ndjeu veten të dërrmuar, por jo të mundur. Deri atëherë në këshillin e drejtorëve të korporatës së tij Ugo Eksi kishte pasur votën vendimtare, ndërsa tani ai ishte pretendent pa gjashtë milionë dhe në plan të parë dilte partneri tjetër, Benjamin Talmone. Eksi tani ishte i detyruar t'i nënshtrohej partnerit të tij, sa herë të shtroheshin probleme në këshillin e drejtorëve, ku votat ndahen sipas rezervave bankare të secilit. «Po, — mërmëriti — zgjedhjet e ardhshme! Unë humb paratë, duke bërë pazar me grabitësit, ndërsa të tjerët... Me gjashtë milionë mund të isha bërë gjashtë herë ministër apo guvernator, ndërsa nga ky çast, Benjamin Talmone i hapet rruga drejt majës së piramidës...».

— Marie! Telefonin!

Shërbyesja solli përsëri telefonin me atë kordonin që zvarritej si gjarpër.

— Alo, Hans?... Po, unë jam. Kam nevojë për ty.

Pas dy orësh, Ugo Eksi me mikun e tij të vjetër Hans Lupo, ministër i Drejtësisë që prej një viti, u ulën për të ngrënë drekë. Ministri, një mesoburrë shulak e këmbëshkurtër, kishte një fytyrë të akullt që nuk mbahet mend kollaj, sepse nuk kishte asnjë shprehje apo tipar të veçantë. Sytë e tij, të futur thellë, ishin melankolikë dhe të shqetësuar, e qeshura e tij fillonte dhe mbaronte te buzët, pa arritur të përhapej në pjesët e tjera të fytyrës.

Eksi vështroi tryezat përreth dhe pastaj i pëshpëriti mikut të tij:

— E more vesh?

— Më erdhi shumë keq.

— Tani e ke radhën ti.

— Nga e di ti?

— Jo, jo, të më ndihmosh.

— Janë tepër të fshehtë djajtë. Nuk futen në kurth. Kanë organizim të tmerrshëm. Nuk i kap dot.

— Dëgjo, ka ardhur çasti të bësh diçka për mua, sepse... pa mua ti nuk do ta shihje as me binokël kolltukun e ministrit. Të mos ishte gazeta ime, ato historitë e tua me baletin e gjelbër nuk do të kishin përfunduar mirë... Apo jo?

— Ashtu është. Për këto të jam mirënjohës.

— Sot nuk më duhet mirënjohja, por duhet t'i japësh një goditje të paqme partnerit tim, Beniaminit, i cili tani është kthyer në kundërshtar. Kupton?

— Kundërshtar? Ju jeni bashkëpronarë...

— Pikërisht, pse jemi bashkëpronarë, jemi

dhe kundërshtarë. Ai tani del mbi mua. Gjashtë milionët e mi shkuan e vanë. Tani Talmonia do të më trajtojë si një varfanjak. Kupton?

— E çfarë duhet të bëj?

— Atë që do të të them unë.

Ugoja vështroi përsëri rreth tryezave më të afërta.

— E kishe porositur më parë këtë tavolinë, apo e zure tani? — e pyeti ministri i Drejtësisë.

— Jo, e zgjodha tani, krejt rastësisht.

— Atëherë fol! Tavolinat e porositura më parë nuk më pëlqejnë, zakonisht ato kanë tartabiqe... Po të dëgjoj.

Ugo Eksi çoi dorën te mjekra dhe e uli zërin aq shumë, sa bashkëbiseduesi i tij mezi po e ndiqte.

— Për djalin e tij të vetëm, trashëgimtarin e pasurisë, Talmoni është gati të paguajë të paktën dhjetë milionë dollarë. Kupton? Ke mundësi të organizosh marrjen e këtyre dhjetë milioneve?

— Unë?!

— Sigurisht ti, jo unë. Ti me djemtë e tu... Apo tani që u bërë ministër ke hequr dorë...

— Natyrisht.

— Mos m'i shit mua ato. Ne njihemi bashkë prej kohësh.

Hans Lupoja heshti, ndërsa miku i tij i vjetër nuk ia ndante sytë, sikur të përpiquej ta hipnotizonte.

— Thuhet se ai Beniamini e ka kthyer shtëpinë në kështjellë dhe djalin e ruan me tre veta të armatosur, — tha nëpër dhëmbë ministri Lupo.

— Shtigjet t'i gjej unë, — ia ktheu Eksi.

E premte, mëngjes

Të gjitha gazetat e vendit, në faqe të para e me shkronja të mëdha, botuan lajmin e bujshëm për grabitjen e djalit njëzetetrevjeçar të industrialistit Benjamin Talmone, ndërsa po kthehej nga vila e tij verore. «Në kohën e ngjarjes, thuhej në njërin nga këto njoftime, vetë Talmonia kishte qenë për drekë te kolegu dhe partneri i tij Ugo Eksi. Numri i grabitësve nuk dihet, por dihet se tri rojat personale të Alen Talmones u zhdukën njëkohësisht. Në vendin e ngjarjes grabitësit lanë një letër, ku kërkohen dhjetë milionë dollarë për lirimin e pengut. Ata kanë dhënë një afat prej njëzet e katër orësh. Në letër shkruhet tekstualisht: « Nëse sonte në darkë nuk paguhen dhjetë milionët, jo vetëm do ta zhdukim 23-vjeçarin Alen, por veshët dhe hundët e tij do t'i dërgojmë të atit në zarf, me postë!» Është e papërfytyrueshme, — vazhdonte njoftimi në gazetë, — që i ati ta durojë një gjë të tillë. Në këto raste është më mirë të paguash për lirimin e fëmijës sesa t'i harxhosh paratë për të blerë rroba të zeza. Hëpërhë vetëm kaq mund të thuhet. Nesër do t'i japim lexuesit hollësira më të plota.»

E diel, ora 20

— E po, shëndet e punë të mbarë, djema! — thirri Hans Lupoja duke ngritur gotën. — Një javë me të vërtetë e mbarë. Gjashtëmbëdhjetë milionë me tri të qëlluara! Mos harroni se kësaj radhe i duhet dhënë diçka edhe zotit Eksi. I morëm gjashtë, t'i kthejmë një, apo jo? Si thua ti, Santa Barbara?